

man en skønne Dag, ogsaa her finder den skyldige Bakterie og saa fremdeles, og man søger da altsaa Midler til at tilintetgjøre denne Bakterie. Paa denne Maade ere vi nærmere inde paa selve Sygdommen. Med Hensyn til det, som er bestemt om Tuberkeltæringen, som Lovforslaget kalder det, er der en Bestemmelse, som jeg ikke finder rigtig. Der staar, at Dyr, som lide af denne Sygdom, maa ikke afhændes uden til Slagtning. Efter min Mening er det det, som tuberkulose Køer allermindst maa bruges til; der skal dog ogsaa tages Hensyn til Menneskene. Naar der staar, at disse Dyr maa kun afhændes til Slagtning, ligger deri en stiltiende Erkjendelse af, at de kunne bruges til Slagtning, men dette bør kun ske under visse Betingelser. Der er jo nemlig ikke Tvivl om, at Dyrene kunne være lokalt inficerede med Tuberkler, hvor det ingen Betydning har, men naar det udtrykkelig staar i Loven, at tuberkulose Dyr kunne afhændes til Slagtning, kan det meget godt hændes, at et fuldstændig heftigt Individ slagtes og gaar, som det mange Steder sker, til Pølsefabrikation. I det Hele vil den, der kjender lidt til Pølsefabrikationens Mysterier her i Landet, tror jeg nok, vogte sig for at spise Kølser, kjøbte paa offentlige Steder, hvor der ikke er Kjødkontrol. Der er en Bestemmelse om, at Mælk af Køer, som lide af Overtuberkulose, ikkun maa nydes kogt, og i det Hele kun i en saadan Tilstand bortføres fra Stedet. Der er ikke Spørgsmaal om, at Overtuberkulose er langt mere smittende end Brysttuberkulose. Der er ikke Tvivl om, at Mælken af Køer med Overtuberkulose er fyldt med Bakterier; det lykkes næsten altid ved Mælk, der er hentet fra Dyrene, som lide af Overtuberkulose, at paaføre andre Køer Tuberkler, medens det Samme ikke lykkes ved Tuberkler, hentede fra Brystorganerne. Der er indledt ikke mange Tilfælde af Overtuberkulose, og jeg tror, at det var bedre, om Lovforslaget helt forbød at benytte Mælk, der var kommen fra tuberkulose Dyrene, ikke alene til Salg, men ogsaa til at kjerne Smør og lave Ost af. De saa Tilfælde, der kan være Tale om, ville ikke være til Hindrer for at gennemføre denne strenge Forholdsregel.

Der er ogsaa en anden Sygdom, som ikke tidligere har været anført blandt de mildere smittomme Sygdomme, og jeg finder ikke, at den bør have sin Plads der. Det er Hundeshygen, der er taget med her. Jeg kan ikke se, at Staten har den mindste Forpligtelse til at varetage Hundeeiernes Interesse. Det er jo nærmest i Kjøbenhavn og Kjøbstæderne, at det vil faae Betydning, paa Sandet spiller Hundeshygen ingen Rolle. Men

jeg kan ikke inse, at der var nogen Ulykke i, om der døde en hel Del Hunde flere af Hundeshyge end nu. Hvad i al Verden skal Staten bryde sig derom? Det Bedste vilde være, at Staten slet ikke tog sig af Hundenes smittomme Sygdomme, nota bene, naar disse ikke ere til Stede for Menneskene. — Jeg skal dernæst tillade mig at bemærke, at der i § 12 er en Bestemmelse, som jeg ikke tror er heldig. Der staar: „Naar der er Grund til at antage, at der i et fremmed Land er udbrudt nogen smittom Sygdom blandt Husdyrene, kan Indenrigsministeren udstede Forbud imod Indførsel fra dette Land.“ Jeg tror, at denne Bestemmelse ikke kan staa der uden Forbehold; thi der vil jo altid være nogle smittomme Sygdomme i Udlandet; de behøve jo ikke at være ondartede, og da at give Indenrigsministeren Bemyndigelse til at udstede et saadant Forbud, tror jeg dog vilde være at lægge alt for stor en Magt i Ministerens Haand. — Som ærede Medlemmer ville se, ere Straffene blevne betydeligt større i Forslaget end i den tidligere Lov, de ere jo for Bødernes Vedkommende fra 10 til 500 Kroner. Jeg skal ikke have det Mindste imod, at der er store Straffe for at undlade at træffe de Foranstaltninger, som kunne forhindre, at rette Vedkommende faae rigtig fat i de ondartede smittomme Sygdomme, men det forekommer mig, at det er for strenge Bestemmelser lige overfor de mindre farlige Sygdomme. Fordi en Landmand har undladt at melde til Sognefogden eller Dyr lægen, at et af hans Dyr har Tuberkulose, eller ikke har meldt til Politimesteren, at en af hans Hunde har faaet Hundeshygen, er det dog vel Meget, at han for slige Ting kan skalde en Bøde af 500 Kr. Endnu en Ting skal jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, og det er paa Dyr lægens Betaling for det første Besøg. Jeg tror, det vilde være hensigtsmæssigt, at naar en Dyr læge tillaltes, inden der har været Tale om at sætte Besætningen under offentligt Tilsyn, og han ved dette sit første Besøg træffer paa en af de mildere smittomme Sygdomme, skal Offentligheden betale ham. Det vilde medføre, at Kreaturhandlerne lettere blev førte til at holde ordentligt Tilsyn, end naar de selv skulde betale det. Det spiller jo imidlertid en mindre Rolle. Jeg skal paa Sagens nuværende Standpunkt ikke gjøre flere Bemærkninger.

Mourier-Petersen: Jeg maa ligesom den foregaaende Tale ogsaa anse dette Lovforslag for meget vigtigt, og jeg skal bringe Regjeringen, navnlig den høitærede Indenrigsminister, min Tak, fordi han er